

Ένας θεομητορικός πολιτισμός στην καρδιά του ελληνικού μας κόσμου (Στέλιος Κούκος)

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο ελληνισμός είναι καλά ζυμωμένος με τη θωριά της Παναγίας. Πρόκειται για έναν ολόκληρο κόσμο με την έννοια της βαθιάς σχέσης και βέβαια του πολιτισμού. Τον ελληνικό κόσμο, τον πολιτισμό μας. Τον μικρό, τον μέγα!

Άπειρες εικόνες, δεξιοτεχνικές και αυτοσχέδιες λαϊκές, ποικίλων τεχνοτροπιών και μαστόρων, παλαιές, μεσαιές και νέες μάς φέρνουν στη μνήμη τη Θεοτόκο ως ένα ανεπανάληπτο, διαρκές και απαραίτητο πρόσωπο της ίδιας της ζωής μας. Να επισημάνουμε τις εξόχως κραταιές και περιώνυμες εμφανίσεις και παρουσίες της, δηλαδή θαυματουργές εικόνες, που μοιάζουν να επικρατούν και να διαφεντεύουν στον τόπο τους ως σκέπη και προστασία. Αλλά και εν χάριτι να βρίσκονται παντού, για να προσπίπτουμε εσασεί ως μόνοι προς Μόνην αναζητώντας προστασία, παρηγοριά, στοργή, διέξοδο.

Γι' αυτό την αποκαλούμε και την επικαλούμαστε και καταφεύγουμε σ' Αυτήν με πληθώρα ονομάτων και έτσι τη φανερώνουμε ωσεί παρούσα και ζώσα στην καθημερινότητά μας, έτοιμη πάντα προς βοήθεια και αντίληψη. Ένα ολόκληρο γλωσσάρι θεομητορικών φανερωμάτων και εκφάνσεων, ιδιοτήτων, τοπικών ονομασιών ίδιο και αυτό με έναν κανόνα προσφυγής. [Μνήμη και του θεσσαλονικιού ηθοποιού Δημήτρη Καρέλλη (1943-2007) για την ανθολόγηση με τα ονόματα της Παναγίας που εξέδωσε].

Κατοικητήριά Της εκκλησίες, ξωκλήσια, σπήλαια και προσκυνήματα, μοναστήρια, πολιτείες και περιβόλια, με αρχιτεκτονικές αυθόρμητες, απλοϊκές ή υποτυπώδεις, περίτεχνες και μνημειώδεις, έργα ευχαριστίας, καταφυγής, κατάνυξης και δοξολογίας...

Αλλά και στην επικράτεια της έκφρασης του λόγου δεν μπορούμε να μην υπογραμμίσουμε τα ιδιαίτερα σημαντικά κεφάλαια που έχουν ταυτιστεί με την Υπεραγία Θεοτόκο, με τη σχέση της με τους ανθρώπους και την ιστορία τους: ύμνοι, ακολουθίες, ποίηση, ποικίλα πεζογραφήματα εκκλησιαστικά και κοσμικά, ασύγκριτα εγκώμια, όλα εν ανθρωπώ Έλληνι λόγω... Ως Λόγος τελικά και νόημα ύπαρξης! Όλα με έμπνευση, φιλοκαλία, μεράκι, ακόμη και όταν απευθύνονται σε αυτήν σπαρακτικά ως παράκληση, δέηση... Άξιον εστί!

Με τους βυζαντινούς ήχους, τη συνέχεια των αρχαίων μουσικών τρόπων, να προεξάρχουν και να πλειοδοτούν σε συγκίνηση και να μπαίνουν βαθιά μέσα μας, για να σημαδέψουν το κέντρο της ύπαρξης ως εκ βαθέων επίκληση.

Ένας θεομητορικός πολιτισμός μέσα στην καρδιά του ελληνικού μας κόσμου, ο οποίος δεν αρνήθηκε να παντρέψει το δικό του μεγάλο αρχαίο πολιτισμό και την παράδοσή του με το κήρυγμα των Αποστόλων του Χριστού μεταμορφώνοντας πλέον ολόκληρη τη ζωή του. Θέτοντας έτσι ένα νέο εγκαίνιο στην ύπαρξη και στον πολιτισμό του με θεανθρώπινη τώρα πνευματική υπαρξιακή αναφορά.

Και να στο αποκορύφωμα του καλοκαιριού, το Δεκαπενταύγουστο, Πάσχα της Παναγίας, γιορτάζουμε την Κοίμηση και τη Μετάστασή της! Άλλωστε εν τη Κοιμήσει τον κόσμο ου κατέλιπε, κάτι που ο κόσμος το γνωρίζει πολύ καλά. Γι' αυτό παραμένει και Οδηγήτρια του!

Χρόνια πολλά!

(Η εισαγωγή του αφιερώματος της "Μακεδονίας της Κυριακής" στον Κοίμηση της Θεοτόκου.)